

РЕЙ БРЕДЪРИ БРОДЕРИЯ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

В сумрака на късния следобед верандата бе пълна с проблясване на игли, като движения на привлечени от светлината сребърни насекоми. Трите жени мърдаха устни над заниманието си. Телата им едва доловимо се накланяха назад и напред и люлеещите се столове се поклащаха и мърмореха. Всяка гледаше в ръцете си, сякаш внезапно бе забелязала в тях собственото си туптящо сърце.

— Колко е часът?

— Пет без десет.

— След малко ще трябва да ставам да чистя грах за вечеря.

— Но... — каза едната от тях.

— О, вярно. Забравих. Ама че съм глупава... — Първата жена замълча, остави бродерията си и погледна през отворената врата на верандата и топлия интериор на спокойната къща към притихналата кухня. На масата имаше нещо, което повече от всичко друго приличаше на символ на домашния уют — купчина прясно измит грах в спретнати гъвкави шушулки, очакваща пръстите ѝ да го извадят на бял свят.

— Иди го изчисти, ако от това ще ти стане по-добре — каза втората жена.

— Не — отсече първата. — Няма. Просто няма да го направя.

Третата въздъхна. Бродираше роза, листо и маргаритка на зелен фон. Иглата ѝ равномерно се издигаше и изчезваше.

Втората жена се бе заела с най-фината и нежна бродерия от трите и сръчно бодваше, намираше и връщаше бързата игла в безкрайните ѝ пътешествия. Бързите ѝ черни очи следяха всяко движение. Цвете, човек, път, слънце, къща; сцената се оформяше под ръката ѝ — миниатюрна прелест, съвършена до най-малката подробност.

— Май в дни като този ръцете ти винаги трябва да си намират нещо за правене — каза тя и другите кимнаха, колкото да разлюлеят столовете още малко.

— Мисля си, че душите ни са в ръцете ни — каза първата. — Защото с тях правим *всичко* на този свят. Понякога ми се струва, че не ги използваме и на половината от онова, на което са способни; за главите спор няма, тях определено не използваме.

Всички се загледаха още по-усърдно в онова, което вършеха ръцете им.

— Да — каза третата. — Когато спреш и погледнеш назад към живота си, сякаш не си спомняш толкова лицата, колкото ръцете и какво са правели.

Преброиха наум повдигнатите капаци, отворените и затворени врати, откъснатите цветя, сготвените вечери — всичко това с бавните си или бързи пръсти, според стила и навиците си. Погледнеш ли назад, виждаш бързо движещи се ръце като в магьоснически сън, широко отварящи се врати, вдигнати капаци, размахвани метли, пляскане на хлапета. Чуваш само шумоленето на мяркащи се розови ръце; всичко останало е сън без звуци.

— Няма да приготвяме вечеря за днес, нито за утре, нито за вдругиден — каза третата.

— Няма да отваряме и затваряме прозорци.

— Няма да слагаме въглища в печката в мазето през зимата.

— Няма да събираме изрезки с готварски рецепти.

И изведнъж заплакаха. Сълзите се стичаха безмълвно по лицата им и капеха върху бродериите, над които играеха пръстите им.

— Това няма да оправи нещата — каза най-сетне първата и докосна с опакото на палеца си долните си клепачи, първо единия, после другия. Погледна си пръста. Беше мокър.

— Е, вижте какво направих! — възкликна раздразнено втората жена.

Другите спряха и погледнаха. Втората дама вдигна бродерията си. Сцената бе съвършена с това изключение, че докато бродираното жълто слънце грееше над бродираното зелено поле и бродираният кафяв път лъкатушеше към бродирана розова къща, в лицето на стоящия на пътя човек имаше нещо нередно.

— Ще се наложи да я разшия цялата, за да я оправя — каза втората жена.

— Колко жалко. — Всички се взираха напрегнато в красивата бродерия с дефекта.

Втората дама започна сръчно да маха конците с мъничка проблясваща ножица. Ред по ред картината се разваляше. Жената дърпаше и късаше почти със злоба. Лицето на мъжа изчезна. Тя продължи да вади конците.

— Какво правиш? — обади се другата жена.

Наведоха се да видят какво е станало.

Мъжът бе изчезнал от пътя. Беше го махнала целия.

Другите се върнаха към бродериите си, без да кажат нищо.

— Колко е часът? — попита една от жените.

— Пет без пет.

— Точно за пет ли е определено?

— Да.

— И не са сигурни какво точно ще се случи, така ли?

— Да, не са сигурни.

— А защо не ги спряхме, преди нещата да стигнат толкова далеч?

— Двойно по-голямо е, отколкото е било някога. Не, десет пъти. А може би и хиляда.

Зачакаха на верандата сред миризмата на рози и окосена трева.

— Колко стана часът?

— Пет без една.

Иглите проблясваха със сребрист пламък. Стрелкаха се като ято мънички метални рибки в смрачаващия се летен въздух.

Някъде далеч като че ли избръмча комар. После се чу нещо като бързо барабанене. Трите жени наклониха глави и се заслушаха.

— Нищо няма да чуем, нали?

— Казват, че няма.

— Може пък да се държим като глупачки. Може пък да премине и след пет часа ще чистим грах, ще отваряме врати, ще бъркаме супи, ще мием чинии, ще приготвяме обеди, ще белим портокали...

— Да, как ли ще се смеем, като се сетим, че сме се уплашили от някакъв стар експеримент!

Размениха си кратки усмивки.

— Пет часът.

При тези думи и трите се смълчаха и отново се заеха с работата си. Пръстите им полетяха. Лицата им бяха наведени към бродериите. Ръцете им се движеха трескаво. Върху плата се появяваха люляци и треви, къщи и пътища. Не продумваха дума и в потъналата в тишина веранда се чуваше дишането им.

Минаха трийсет секунди.

Втората жена най-сетне въздъхна и започна да се отпуска.

— Май все пак ще *ида* да олющя оня грах за вечеря — каза тя. —

Аз...

Нямаше време дори да повдигне глава. Някъде с периферното си зрение видя как светът блясва и лумва в пламъци. Остана с наведена глава, защото знаеше какво означава това. Не погледна нагоре, не го направиха и останалите; и в последния миг пръстите им летяха; не се озърнаха да видят какво става с околността, с градчето, с къщата, дори с верандата. Взираха се единствено в украсата под бързо движещите се ръце.

Втората жена гледаше как едно бродирано цвете изчезна. Опита се да го направи отново, но то пак изчезна, последвано от пътя и тревите. Гледаше как огънят едва ли не със забавено движение подхваща бродираната къща и изкъртва дъските ѝ, как откъсва всяко листо от малкото зелено дърво в обръча, как самото слънце от бродерията се разпада. После огънят подхвана движещия се връх на иглата, докато тя продължаваше да проблясва; гледаше как огънят тръгва по пръстите, ръцете и тялото ѝ, как размотава чилето на собственото ѝ същество тъй прилежно, че не можеше да не го види в цялата му дяволска красота, как разплита картината. Така и не разбра какво е станало с другите жени, с мебелите или с бряста в двора. Защото сега — да, точно сега! — огънят скубеше бялата бродерия на плътта ѝ, розовата нишка на бузите ѝ и накрая намери сърцето ѝ — нежна червена роза, ушита с огън, — и изгори свежите нежни бродирани листенца, едно по едно...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.